

Pacient la final de veac

Adrian Păunescu

Și află, doctore, c-aici mă doare,
Acolo unde geme-un colț de țară,
Acolo unde plânge fiecare
Ca națiunea noastră să nu moară.

Iar dacă e de completat o fișă,
Te rog, permite-mi să o scriu cu sânge,
Începătura bolii este grijă,
Am tricolorul ciuruit pe sânge.

Farmacopeea stă să se răstoarne
Asupra mea cu toate ale sale,
Dar eu port rana veacului în carne
Și am în splină țărăneasca jale.

Tăiați-mă de-a lungul și de-a latul
Și dumneata și ceilalți doctori, încă,
Apoi să-mi iscăliți certificatul
Că nu știți boala care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înșelați cu toții
Mi-e capul greu de fiecare veste
Și nici un minister al sănătății
De folosință, astăzi, nu-mi mai este.

Sânt numai un creion care își scrie
Problema țării lui, încă o dată,
Și-și copiază pe curat, târzie,
Această dulce țară zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă,
Acestea să le afle telegraful
Mă trage mълul veacului de tâmplă
Din care nu vreau să se-aleagă praful.

Mai am în mine bucurie multă,
Mai am în mine dorul de-a vă spune
Că nu doar voi, ci alții mă ascultă,
Să vadă dacă am cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii
Că n-aveți voi rezervă pentru mine
Eu sânt bolnav de soarta Europei

POEZII ONLINE

Și Pacea doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă,
Dureri de șale, șoc de șapte arte,
Artrită la picior și la aripă
Și, mai ales, în tot, un pic de moarte.